

Arrest

nr. 154 232 van 9 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X, X, en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 oktober 2015 hebbe, ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 oktober 2015, op dezelfde dag aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. WAERENBURGH, die loco advocaat Johannes BAELEDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2015 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevinden de verzoekende partijen zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 3 EVRM, van de artikelen 3, 4, 23, 24 en 27 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 1, 3, 4, 24 en 26 van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de hoorplicht, de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij betogen dat zolang er geen garantie is van Dagestan/Russische Federatie dat zij bij terugkeer zullen worden opgevolgd en dat er wel degelijk een buitengewoon onderwijs voor het kind Dinislam beschikbaar is, hun kind en het gezin niet zou mogen worden teruggeleid naar het herkomstland. Zij stellen te wijzen op de noodzaak aan buitengewoon onderwijs type 2 voor hun ernstig mentaal gehandicapt kind. Ze vragen dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ten gronde wordt onderzocht. De verwerende partij dient voldoende garanties te geven vooraleer een ernstig gehandicapt kind terug te leiden naar het herkomstland, waarvan middels verslagen en rapporten in de procedure 9bis van de vreemdelingenwet volgens hen een begin van bewijs voorligt dat dergelijke aangepaste verzorging en onderwijs niet beschikbaar zou zijn in het herkomstland. Zij menen dat het hoger belang van het kind niet in rekening werd gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing. Indien zij waren gehoord, hadden zij melding kunnen maken van een hangende procedure voor het arbeidshof te Antwerpen en op de bindende beschikking op grond

waarvan zij recht hebben op Fedasil-opvang tot 16 oktober 2015 en op de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.3.2.2. De verzoekers dienden op 26 december 2013 een aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in, waarna de ambtenaar-geneesheer een advies opstelde dat onder meer luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 26.12.2013.

Uit het standaard medisch getuigschrift d.d. 01.10.2013 en de medische stukken d.d. 01.10.2013, 27.01.2014, 30.01.2014, 04.03.2014, 10.06.2014 en 04.07.2014 blijkt dat het beschreven autisme met mentale retardatie en epilepsie actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene. Betrokkene werd voor deze aandoening reeds gans zijn leven deskundig opgevolgd in zijn thuisland, deze benadering werd na zijn aankomst in België gecontinueerd zonder dat dit enige meerwaarde inhoudt. Er bestaat dus actueel geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel."

In navolging van het advies van de ambtenaar-geneesheer werd de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op 16 september 2014 onontvankelijk verklaard, beslissing waartegen verzoekers op 22 oktober 2014 een beroep tot nietigverklaring instelden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp op 13 maart 2015, met arrest nr. 140.964, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 22 oktober 2014. De Raad oordeelde onder meer wat volgt:

"Met betrekking tot het eerste criterium van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, de vraag of er levensgevaar is, betwisten verzoekers niet het besluit dat er actueel geen levensgevaar noch risico voor de fysieke integriteit is.

Aan de orde is aldus het tweede aspect van artikel 9ter, of er risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Verzoekers wijzen op het medisch attest waarbij werd gewezen op de onmogelijkheid om de opvangstructuur te verlaten. De Raad stelt echter vast dat, in tegenstelling tot de door verzoekers geciteerde rechtspraak, in casu niet wordt gesteld dat geen behandeling noodzakelijk is noch dat de aandoening vanzelf zal overgaan. Er wordt in het medisch advies geenszins ontkend, zoals verzoekers aanvoeren, dat orthopedagogische en kinderpsychiatrische opvolging noodzakelijk zou zijn.

De arts-adviseur stelt daarentegen dat D. reeds in het land van herkomst werd behandeld en dat er in casu slechts sprake is van een voortzetting van de behandeling in België, zonder dat de behandeling in België daarom een meerwaarde biedt. Het gaat met andere woorden om dezelfde behandeling.

Waar verzoekers aanvoeren dat dit standpunt lijnrecht indruist tegen de neergelegde medische attesten, zonder enig verder onderzoek noch advies door een specialist, stelt de Raad vast de attesten er enkel toe strekken vast te stellen dat behandeling absoluut noodzakelijk is, hetgeen door de arts-adviseur geenszins wordt betwist. Het middel mist in die mate feitelijke grondslag.

Het standpunt van de arts-adviseur dat behandeling in het land van herkomst reeds aanwezig was, vindt bovendien steun in de stukken zelf die werden voorgelegd bij de aanvraag door verzoekers, in het bijzonder de vertalingen met betrekking tot de verzorging in Rusland. Zo legden verzoekers bij hun aanvraag stukken neer van het Instituut voor het Wetenschappelijke Onderzoek voor Pediatrie en Kinderchirurgie van Moskou, van het Centrum voor de Wetenschappelijke Praktijk voor de Psychische Gezondheid van Kinderen bij het Departement Volksgezondheid van Moskou, van het I.M. Kouralyev's Republikeins klinisch ziekenhuis voor kinderen te Makhachkala, waaruit blijkt dat D. werd gediagnosticeerd en behandeld. Bij het huidig verzoekschrift voegen verzoekers nogmaals deze stukken. Het stuk 9 voorgelegd door verzoekers heeft betrekking op de behandelingswijze van posttraumatisch stress-syndroom in Tsjetetsjenië. De Raad ziet niet in op welke wijze dit stuk vermag afbreuk te doen aan de vaststelling door de arts-geneesheer dat D. reeds gans zijn leven voor zijn aandoeningen van autisme, mentale retardatie en epilepsie werd behandeld in Dagestan resp. Rusland en dat deze behandeling na aankomst in België werd verdergezet. Het besluit van de arts-adviseur aan de hand van deze elementen, dat D. niet valt onder (ii) van artikel 9ter, met

name dat er geen risico is op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, is niet kennelijk onredelijk, nu uit de stukken inderdaad blijkt dat voor verzoekers medische verzorging beschikbaar en toegankelijk was in het land van herkomst. (...)

Verzoekers betwisten in hun verzoekschrift niet dat er behandeling beschikbaar is in Rusland en dat deze toegankelijk is. Zij voeren evenmin gegevens aan waarom zou blijken dat deze behandeling voor hen niet langer mogelijk zou zijn. De arts-adviseur heeft zijn advies – dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing – dan ook op een correcte feitenvinding gesteund. Derhalve kon in redelijkheid worden vastgesteld dat er behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Verzoekers weerleggen deze vaststellingen niet.

Het feit dat de behandelend geneesheer in algemene termen heeft gewezen naar slechte kwaliteit van scholing in Rusland doet aan de hogerstaande vaststellingen geen afbreuk. Het feit dat de behandeling in het land van herkomst niet aan dezelfde standaard voldoet als in België volstaat niet om vast te stellen dat er een schending is van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Waar verzoekers in het derde onderdeel de schending aanvoeren van de artikelen 3, 4, 23, 24 en 27 van het Kinderrechtenverdrag evenals de artikelen 7.2, 11, 15, 24 en 28 van het Verdrag inzake de rechten van personen met een Handicap, gaan ze uit van de premisse dat er geen verzorging voor hen mogelijk is in het land van herkomst. Zoals hoger reeds gesteld, gaan zij daarmee voorbij aan het advies van de arts-adviseur, dat vaststelt dat er verzorging voorhanden is in het land van herkomst, aangezien deze in het verleden voor de zoon van verzoekers steeds aanwezig was. De aangevoerde verdragsbepalingen kunnen er niet toe leiden dat verzoekers de vrije keuze hebben met betrekking tot het land van vestiging. Het belang van het kind bestaat er in beginsel in te verblijven samen met zijn ouders in het land waar zij gewoonlijk verblijf houden. Bovendien is het enkele (niet gestaafde) feit dat de standaarden van medische zorgen of de bijzondere onderwijsbehoeften in het land van herkomst lager zouden liggen, op zich geen reden om tot een verblijfsmachtiging over te gaan op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Bovendien beperken verzoekers zich tot algemene beweringen met betrekking tot de behandeling in het land van herkomst, zonder daarbij enig element aan te brengen dat er op kan wijzen dat deze behandelingswijze een vernederende of mensonterende behandeling inhield.

Zij weerleggen daarmee geenszins dat zij in het verleden in het land van herkomst wel degelijk beschikten over medische zorgen en aangepaste scholing voor hun zoon.

Waar de advocate van verzoekers ter terechtzitting nog aanvoert dat D. in Tsjetsjenië werd “platgespoten” voert zij, daargelaten de vaststelling dat het om een niet gestaafde bewering gaat die geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, een nieuw middel aan dat om die reden alleen al niet ontvankelijk is.(...)”

Uit voorgaande blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds heeft geoordeeld dat de ambtenaar-geneesheer op correcte wijze heeft vastgesteld dat het minderjarig kind van verzoekers reeds in het herkomstland werd opgevolgd en behandeld en dat verzoekers niet aantonen dat die behandeling thans niet meer voorhanden zou zijn.

Ook nu beperken verzoekers zich opnieuw tot de algemene bewering dat er geen opvolging mogelijk is in het herkomstland voor hun gehandicapt kind, zonder hiervan enige concrete stukken toe te voegen. Bij gebrek aan enig begin van bewijs, tonen verzoekers niet aan dat er afbreuk wordt gedaan aan de inhoud van voormeld geciteerd arrest.

Het feit dat de arbeidsrechtbank een tijdelijke verlening van verblijf in het opvangcentrum te Overpelt had toegestaan bij beschikking van 16 juli 2015, heeft geen invloed op hun illegale verblijfstoestand en op het feit dat er reeds een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de medische toestand van hun kind.

Waar zij aangeven dat een gespecialiseerde scholing een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient te worden opgemerkt dat in de beslissing reeds werd opgemerkt dat verzoekers niet aantonen dat dergelijke scholing niet bekomen kan worden in het herkomstland.

Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, dat er wel degelijk rekening gehouden werd met de toestand van hun kind. In die beslissing werd onder meer het volgende gesteld:

“(…) Echter uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat hun aanvraag 9ter werd afgesloten als onontvankelijk (...). Dit element kan dus niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden.(...)”

Met betrekking tot het feit of de buitengewone scholing zou kunnen verkregen worden in het herkomstland werd in de beslissing opgemerkt dat verzoekers zoon de eerste tien levensjaren in het land van herkomst doorbracht en pas op tienjarige leeftijd naar België kwam en dat uit het verslag van dr. Swinnen blijkt dat de diagnose werd gesteld in Rusland, waar de nodige opvolging werd voorzien. Uit het advies van dr. Swinnen blijkt inderdaad onder meer wat volgt:

“(…) Bij Dinislam is autisme vastgesteld, dit in de Federale staatsinstelling – Instituut voor het wetenschappelijk onderzoek voor pediatrie en kinderchirurgie van Moskou. Ik verwijst naar verslagen in bijlage.(...)”

Verzoekers gaan ook thans met hun betoog volledig voorbij aan voormelde vaststelling. Zij weerleggen die evenmin op enige wijze.

Het dient te worden opgemerkt dat huidige vordering niet gericht is tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de aanvraag 9bis. Het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing heeft geen schorsende werking en verhinderde verwerende partij niet om de bestreden beslissing te nemen.

Verzoekers betwisten immers niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Waar verzoekers stellen dat indien zij zouden zijn gehoord, zij melding hadden kunnen maken van een hangende procedure voor het arbeidshof te Antwerpen en op de bindende beschikking dat zij recht hebben op Fedasil-opvang tot 16 oktober 2015 en op de hangende procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, tonen zij niet aan dat voorgaanden enige invloed konden hebben op de beoordeling van hun situatie. Voorgaande elementen doen enerzijds geen afbreuk aan hun illegale verblijfstoestand en doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat de opvolging en behandeling kan worden verdergezet in het herkomstland. Verzoekers tonen niet aan dat zij elementen hadden kunnen bijbrengen die hadden kunnen leiden tot een andere beoordeling van hun situatie. Een schending van het hoorrecht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er zich voorafgaand aan het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van heeft vergewist dat de ingeroepen gezondheidstoestand geen reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt.

Het middel is niet ernstig.

Dienvolgens is niet voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend vijftien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

M. MILOJKOWIC